Nr 204.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till förordning med särskilda föreskrifter angående ersättning för debitering och uppbörd av landstingsskatt m. m.; given Stockholms slott den 21 mars 1922.

Under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över socialärenden för denna dag vill Kungl. Maj:t föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till förordning med särskilda föreskrifter angående ersättning för debitering och uppbörd av landstingsskatt m. m.

Under Hans Maj:ts
Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

GUSTAF ADOLF.

Herm. Lindqvist.

Förslag

till

förordning med särskilda föreskrifter angående ersättning för debitering och uppbörd av landstingsskatt m. m.

Härigenom förordnas, att, i stället för de i § 53 i förordningen den 21 mars 1862 om landsting meddelade bestämmelser, skola angående ersättning för upprättande av de i § 48 i nämnda förordning omförmälda handlingar samt för debitering och uppbörd av landstingsmedel tills vidare tillämpas följande särskilda föreskrifter:

Ersättning för debiteringen skall såväl till häradsskrivare som till kronouppbördstjänsteman i stad utgå med en och två tiondels procent å den del av uppbörden, som ej överstiger etthundratusen kronor, nio tiondels procent å den del av uppbörden, som överstiger etthundratusen men ej trehundratusen kronor, och sex tiondels procent å den del av uppbörden, som överstiger trehundratusen kronor.

Ersättning för uppbörden skall till kronouppbördstjänsteman i stad utgå med en procent å uppbörden för staden.

Ersättning till landskamrerare skall utgå med två tiondels procent å den del av uppbörden, som ej överstiger en miljon kronor, femton hundradels procent å den del av uppbörden, som överstiger en miljon men ej tre miljoner kronor, och en tiondels procent å den del av uppbörden, som överstiger tre miljoner kronor.

Där å äldre stat kvarstående landskamrerare eller häradsskrivare icke är skyldig att underkasta sig minskning i honom tillkommande sportelinkomster, skall ersättning till sådan tjänsteman utgå efter hittills gällande grunder.

Till statsverket indragna provisionsandelar samt i tjänst kvarstående lanträntmästares provisionsandelar skola utgå efter hittills gällande grunder.

Ersättningen beräknas för varje kalenderår å det belopp, som hos länsstyrelsen bokförts såsom under kalenderåret influtet.

Denna förordning träder i kraft den 1 juli 1922; och skall förty ersättning enligt de i förordningen stadgade grunder första gången beräknas å det belopp, som influtit under tiden 1 juli—31 december 1922.

Utdrag av protokollet över socialärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott den 21 mars 1922.

Närvarande:

Statsministern och ministern för utrikes ärendena BRANTING, statsråden LINDQVIST, THORSSON, OLSSON, SANDLER, NOTHIN, SVENSSON, HANSSON, ÅKERMAN, LINDERS, SCHLYTER, ÖRNE.

— —

Efter gemensam beredning med cheferna för finans- och kommunikationsdepartementen anför chefen för socialdepartementet, statsrådet Lindqvist, följande:

Enligt § 53 i förordningen den 21 mars 1862 om landsting må såsom ersättning för upprättande av vissa handlingar samt debitering och uppbörd av landstingsskatt innehållas 3 procent av inlevererade landstingsmedel, varav beräknas 1½ procent för debiteringen, 1 procent för uppbörden samt ½ procent att lika fördelas emellan landskamreraren och lanträntmästaren.

Enligt 63 § i lagen den 23 oktober 1891 angående väghållningsbesvärets utgörande på landet gäller ifråga om debitering, indrivning och redovisning av vägskatt vad om landstingsmedel är föreskrivet.

På grund av dessa föreskrifter utgår nu till häradsskrivare för debitering 1 ½ procent, till kronouppbördstjänsteman i stad för debitering och uppbörd 2½ procent, till landskamrerare ¼ procent och till i tjänst varande lanträntmästare ¼ procent, allt av inlevererade landstings- och vägskattemedel. Återstoden, d. v. s. 1 procent motsvarande ersättningen för uppbörden på landet och dessutom ¼ procent i de län, där lanträntmästare ej finnes, tillfaller statsverket.

Riksdagsskrivelse 1921.

I skrivelse den 11 juni 1921 (nr 319) har riksdagen, i anledning av väckta motioner, under åberopande av vad som i ämnet anförts i konstitutionsutskottets av riksdagen godkända utlåtande nr 48, anhållit om utredning, om och på vad sätt det i § 53 av gällande landstingsförordning stadgade procenttal kunde nedsättas, ävensom att Kungl. Maj:t ville därefter för riksdagen, så vitt möjligt innevarande år, framlägga det förslag, vartill utredningen kunde föranleda.

I konstitutionsutskottets nämnda utlåtande anfördes såsom motivering huvudsakligen följande:

Konstitutionsutskottets utlåtande 1921.

Enligt utskottets mening stode det utom tvivel, att de nu gällande bestämmelserna om ersättning för uppbörd av landstingsmedel, enligt vilka denna skulle utgå med 3 procent av de inlevererade medlen, tarvade en fullständig revision. Särskilt under de sista åren hade landstingsskatterna stigit i sådan grad, att uppbördsprovisionen för dessa skatter kommit att uppgå till belopp, som icke torde stå i rimligt förhållande till det med uppbörden förenade arbetet. Att så vore fallet, framginge redan för vissa delar av vårt land av de uppgifter, som lämnats i motionerna. För att erhålla ytterligare belysning av frågan hade utskottet infordrat uppgifter om dessa provisionsbelopps storlek och fördelning i de olika länen för åren 1913, 1917 och 1920. Dessa uppgifter, av vilka utskottet för vissa län såsom bilaga till sitt utlåtande fogade en tabellarisk sammanfattning, bestyrkte till fullo, att en utomordentlig ökning av provisionsbeloppen ägt rum. Såsom exempel härpå kunde anföras följande: I Älvsborgs län hade provisionsbeloppen mellan 1913 och 1917 stigit med i runt tal 300 procent, mellan 1917 och 1920 med ytterligare 280 procent; i Skaraborgs län hade motsvarande stegring utgjort 490 procent, respektive 225 procent; i Kronobergs län 500 procent, respektive 250 procent; i Jönköpings län 400 procent, respektive 215 procent; i Uppsala län 200 procent, respektive 400 procent. Även om hänsyn toges till penningvärdets fall under ifrågavarande tid, torde det stå utom tvivel, att en ökning av provisionsbeloppen i sådan grad icke vore rimlig i förhållande till det med uppbörden av landstingsskatten i och för sig förenade arbetet. Detta arbete torde nämligen icke hava ökats i proportion till de indrivna beloppens storlek, enär det väsentligen vore landstingsskatternas belopp, som stegrats, men endast i mindre grad antalet skatteobjekt. Att icke heller de med indrivningen förenade kostnaderna ökats i motsvarande grad, låge i sakens natur och bestyrktes även av utskottet tillhandakomna uppgifter. Utskottet hade även för vissa län jämfört den ökning, som provisionsbeloppen under tiden 1913—1920 undergått, med den ökning, som ägt rum i fråga om den lön, som vederbörande tjänstemän åtnjöte för sin befattning i statens tjänst. Av denna undersökning framginge, att sistnämnda ersättning i regel ökats blott i ringa grad och i varje fall ej i tillnärmelsevis samma omfattning som den för indrivning av landstingsmedel utgående provisionen. Detta innebure, att ersättningen för ifrågavarande uppbördstjänstemäns arbete till allt större del kommit att utgå av landstingsmedel under det att statens kostnader för samma tjänstemäns arbete i statstjänst relativt sett minskats. Att häri låge ett påtagligt missförhållande syntes ej behöva närmare framhållas. Utskottet, som funne vägande skäl tala för en nedsättning av den i § 53 i landstingsförordningen omförmälda provisionen, ansåge sig emellertid icke omedelbart böra föreslå en lagändring i denna riktning. Innan detta spörsmål avgjordes, syntes nämligen även frågan om provisionsbeloppens fördelning mellan olika uppbördstjänstemän böra upptagas till prövning. Enligt vad av utskottet tillhandakomna uppgifter framginge, hade nämligen den ökning, som provisionsbeloppen undergått, blivit synnerligen ojämnt fördelad. En oproportionerligt stor andel av densamma hade nämligen utgått till uppbördstjänstemännen i städerna, där

skatteintäkternas stegring till väsentlig del ägt rum; på vissa delar av landsbygden hade däremot vederbörande uppbördstjänstemäns ersättning för indrivning av landstingsmedel ökats i jämförelsevis mindre omfattning. Redan av detta skäl ansåge sig utskottet böra inskränka sig till en hemställan om utredning i ämnet. Härtill komme, att frågan, i vilken grad den nu utgående provisionen borde sänkas, torde tarva en närmare prövning och att även av denna anledning en ytterligare utredning vore påkallad. Utskottet ansåge önskvärt, att denna utredning verkställdes med den skyndsamhet, att förslag i frågan kunde föreläggas 1922 års riksdag.

Ett i motionerna framställt förslag om utredning av frågan om en sådan förändring i systemet för uppbörd av landstingsmedel, att ersättningen för densamma icke skulle utgå i form av provision, kunde utskottet under sådana förhållanden icke biträda, helst som därigenom frågan om en omläggning av vårt uppbördsväsen i dess helhet torde upprullas, vilket vore ägnat att orsaka betydande tidsutdräkt.

Framställning från Älvsborgs läns landsting.

Redan innan denna skrivelse avläts, hade Älvsborgs läns landsting, efter beslut vid 1920 års lagtima landsting, i skrivelse den 24 september 1921 anhållit, att Kungl. Maj:t täcktes taga i övervägande, huruvida icke sådan ändring av gällande landstingsförordning borde vidtagas, att antingen landstinget bleve berättigat att självt verkställa sin uppbörd eller ock nu föreskriven uppbördsprovision bleve minskad till en procent å uppbördssumman.

Yttranden.

Över såväl riksdagens som Älvsborgs läns landstings berörda framställningar hava samtliga länsstyrelser efter landstingens hörande avgivit utlåtanden, varjämte styrelsen för Svenska landstingsförbundet begagnat lämnat tillfälle att yttra sig i anledning av riksdagens omförmälda skrivelse. Vid åtskilliga av länsstyrelsernas utlåtanden äro fogade yttranden från häradsskrivare, magistrater och kronouppbördstjänstemän i städerna. Dessutom hava Sveriges häradsskrivareförening och föreningen Sveriges städers kronouppbördstjänstemän inkommit med framställningar i anledning av samma riksdagsskrivelse.

Därefter har 1902 års löneregleringskommitté anbefallts, *dels* att i ärendet avgiva utlåtande i samband med frågor om ny definitiv lönereglering för befattningshavare vid landsstaten, *dels ock* att före viss angiven tid inkomma med förslag angående provisoriska grunder för beräkning tillsvidare från och med år 1922 av provision å uppbörd av landstingsskatt. Utlåtande med förslag har från löneregleringskommittén inkommit den 17 februari 1922. Över dess förslag har slutligen statskontoret avgivit infordrat yttrande.

Samtliga *landsting* hava ansett den nu utgående provisionen för hög och förmenat, att en reduktion därav kan äga rum. Vissa landsting hava förordat en beskärning, på sätt Älvsborgs läns landsting ifrågasatt, till 1 procent, medan andra undvikit att yttra sig om storleken av en eventuell nedsättning. Intet landsting har förordat den av Älvsborgs läns landsting alternativt föreslagna utvägen, att landstinget skall självt ombesörja sin uppbörd. Landstingen.

Flertalet *länsstyrelser* har uttalat sig för att en nedsättning av provisionen skulle äga rum och därvid i allmänhet förordat en glidande skala, enligt vilken för varje stad och fögderi skulle utgå provision med oförändrat belopp av 3 procent å uppbörd ej överstigande 500,000 kronor, med 2 procent för belopp överstigande 500,000 men ej 750,000 kronor samt med 1 procent å överskjutande belopp. Vissa länsstyrelser hava emellertid ansett det lämpligare att uppskjuta frågan till avgörande i sammanhang med frågan om lönereglering för landsstaten. Länsstyrelserna.

Sveriges häradsskrivareförening har framhållit den ökade kostnad och det ökade arbete, som inträtt samtidigt med provisionens stegring, och förmenat, att den utgående provisionen — vilken kunde väntas hava nått sin höjdpunkt — i allmänhet icke vore för hög. Skulle emellertid statsmakterna det oaktat finna skäligt nedsätta provisionen, förordades en glidande skala, enligt vilken till debiteringsförrättare skulle å influtna medel utgå $1^1/_2$ procent å första 500,000 kronor, 1 procent å nästa 250,000 kronor samt $^1/_2$ procent å överskjutande belopp. Sveriges häradsskrivareförening.

Föreningen Sveriges städers kronouppbördstjänstemän har ävenledes med en ingående motivering framhållit den inträdda ökningen i arbete och kostnader samt därjämte uttalat, att ifrågavarande provision i allmänhet utgjorde kronouppbördstjänstemännens i städerna väsentliga avlöning, varför en sänkning av provisionen med $^2/_3$ för dem skulle bliva ödesdiger. Föreningen hemställde slutligen, att Kungl. Maj:t ville i framställning till riksdagen föreslå, att, vad städerna anginge, landstingsmedelsprovisionen ännu icke måtte bliva föremål för någon reducering, eller, därest detta ej kunde bifallas, att Kungl. Maj:t ville tillse, att städernas kronouppbördstjänstemän bereddes tillräcklig kompensation för den minskning i inkomsten, som en reducering av landstingsmedelprovisionen komme att medföra, så att de skulle kunna fortfarande på ett nöjaktigt sätt bestrida sina tjänster. Föreningen Sveriges städers kronouppbördstjänstemän.

Svenska landstingsförbundet.

Svenska landstingsförbundets styrelse har även uttalat sig för en sänkning av provisionen och har framställt alternativa förslag för den till 1 procent beräknade provisionens fördelning. En av förbundet utarbetad tabell angående influtna landstingsmedel samt beräknad eller (för år 1920) faktiskt utbetald debiterings- och uppbördsprovision under olika år torde få såsom bilaga fogas vid statsrådsprotokollet.

1902 års löneregleringskommitté.

Beträffande åtskilliga detaljer i de avgivna yttrandena har redogörelse lämnats i 1902 års löneregleringskommittés utlåtande, till vilket jag tillåter mig hänvisa. Det är i huvudsak av följande lydelse:

»Även där man icke i likhet med en del länsstyrelser samt Sveriges häradsskrivareförening och föreningen Sveriges städers kronouppbördstjänstemän velat göra gällande, att den nuvarande provisionen endast utgör skälig ersättning för vederbörandes besvär med landstingsmedlens debitering och uppbörd, utan ansett, att provisionen, åtminstone innan normala förhållanden efterträtt nu på grund av penningvärdets fall och tillfälliga omständigheter rådande hög utdebitering av landstingsskatt, både kan och bör i viss mån reduceras, äro meningarna om sätten för provisionens reglering ganska skiftande.

Medan sålunda flertalet yttranden gå i den riktningen, att provisionen såsom hittills bör utgå i förhållande till den *influtna* uppbörden, framhålles i en del med styrka, att provisionen, därest den skall kunna stå i riktigt förhållande till vederbörandes arbete med debiteringen och även uppbörden, bör grundas på den *debiterade* skatten eller utgå efter *antalet debiterade poster*. En kombination av den första och tredje av nämnda beräkningsgrunder innefattas i det av en länsstyrelse framförda förslaget, att provisionen till häradsskrivare likasom till kronouppbördskassören för debiteringen skall i första hand beräknas efter den influtna uppbörden men att den sålunda för varje uppbördsdistrikt beräknade provisionen skall mellan samtliga debiteringsförrättare fördelas efter antalet i varje distrikt debiterade poster.

Än mera skiftande äro meningarna, då frågan gäller i vad mån provision efter viss antagen grund skall utgå och huru utgående provision skall mellan vederbörande fördelas.

Ett flertal landsting likasom Svenska landstingsförbundet anse, att i betraktande av landstingens allmännyttiga verksamhet och med åren alltmera ökade uppgifter statsverket icke bör tillföras någon andel av provisionen och att landstingen alltså böra befrias från utgörande av de nu till statsverket indragna provisionerna, nämligen de som tidigare utgått till kronofogdar och räntmästare. Till denna mening ansluta sig ett par länsstyrelser.

Vad provisionens belopp angår, har det övervägande antalet landsting hemställt, att provisionen måtte nedsättas från nuvarande tre procent till en procent antingen direkt eller så, att, vid en glidande skala för stigande uppbördsbelopp, provisionens hela belopp kommer att motsvara ungefär en procent av hela uppbörden. En del landsting hava däremot funnit en så stark beskärning av provisionerna icke kunna ske.

I den mån länsstyrelserna icke ansett sig i brist på erforderlig utredning

om de med provisionens nedsättning förbundna omständigheter förhindrade att föreslå viss minskning, hava de tänkt sig en avsevärt mindre beskärning, än landstingen ifrågasatt, och deras förslag härutinnan innebära nästan samtliga, att provisionen bör utgå med fallande procentsatser vid högre uppbördsbelopp.

Provisionens beräkning efter glidande skala föreslås även av Svenska landstingsförbundet och alternativt av Sveriges häradsskrivareförening.

Bland länsstyrelserna har en med förordande i övrigt av en glidande skala ansett en sådan mindre lämplig ifråga om provisionen för *uppbörden* i städerna samt uttalat sig för bibehållande för denna provisonsandel av en fast, dock något minskad procentsats. Härvid åberopas, att 'genom en sänkning av provisionen för större skatteuppbörd skulle de sista skattebeloppen, vilkas indrivning är förenad med största besväret, grunda den lägsta provisionen, vilket vore varken logiskt eller ändamålsenligt'.

De föreslagna glidande skalorna äro mycket varierande främst i fråga om procentsatserna men även därutinnan, att dessa beräknas än å uppbörden inom varje uppbördsdistrikt för samtliga andelar, än i sin helhet å uppbörden inom hela länet än ock, såsom nu, för debitering och uppbörd å uppbörden inom varje uppbördsdistrikt men i övrigt å uppbörden för länet.

I fråga om provisionens fördelning mellan vederbörande hava visserligen största antalet landsting samt ett flertal länsstyrelser icke yttrat sig, men i de ingalunda få fall, där förslag i ämnet avgivits, äro dessa till det mesta av olika innebörd. Enligt de flestas mening böra de andelar av provisionen, som äro indragna till statsverket, fortfarande utgöras, men i åtskilliga fall uttalas, såsom redan erinrats, att landstingen böra befrias från utgörande av ifrågavarande andelar av provisionen.

I övrigt hava flertalet av dem, som yttrat sig i fråga om provisionens fördelning, ställt sig på den ståndpunkten, att vid provisionens minskning direkt eller på grund av dess beräkning efter glidande skala vederbörandes andelar böra stå i huvudsakligen samma förhållande till hela provisionen som för närvarande, så att hälften utgör ersättning för debiteringen, tredjedelen utgår för uppbörden, i stad till vederbörande tjänsteman och för landet till statsverket, samt återstående en sjättedel delas lika mellan landskamreraren och räntmästaren eller i län, där räntmästare ej längre kvarstår, statsverket. Emellertid hava även föreslagits glidande skalor, där denna proportion emellan andelarna icke förefinnes.

Enligt ett förslag bör provisionen till landskamrerarna indragas till statsverket men nuvarande innehavare av landskamrerartjänst erhålla visst vederlag. Häremot står uttalandet av ett landsting, att landskamrerarna nu tillkommande andel av provisionen med hänsyn till deras mycket ökade arbete för taxeringarna bör lämnas orubbad.

I ett par yttranden har, med utgångspunkt från att provisionen såsom nu beräknas efter influten uppbörd, föreslagits, att provisionen till den del, den utgör ersättning för debiteringen, bör utgå med mindre belopp till vederbörande tjänsteman i stad än till häradsskrivare, enär antalet debiteringar i förhållande till den influtna uppbörden mestadels är mindre i städerna än på landsbygden.

I detta sammanhang torde ock kunna omnämnas det av flera länsstyrelser framförda förslaget, att, i händelse vederbörande tjänstemän nu tillkommande provisioner beskäras utöver vad vederbörande länsstyrelse funnit skäligt, tjänstemännen beredas motsvarande vederlag av de till statsverket indragna provisionerna.

Slutligen har föreningen Sveriges städers kronouppbördstjänstemän anhållit, att provisionen, vad städernas tjänstemän anginge, icke för närvarande måtte reduceras, eller, om minskning beslutades, att tjänstemännen måtte beredas kompensation för minskningen. Till stöd härför åberopas, bland annat, att städerna vid fastställandet av tjänstemännens avlöningar givetvis tagit hänsyn till deras extra inkomster i tjänsten — bland vilka provisionen å landstingsmedlen vore den huvudsakliga — och att, då provisionerna under de senare åren vuxit betydligt men den fasta avlöningen bibehållits i huvudsak oförändrad, tjänstemännens inkomster av tjänsten i allmänhet kommit att till större delen utgöras av ifrågavarande provisioner. En minskning av provisionen, utan att städerna samtidigt höjde den fasta avlöningen, skulle därför bereda tjänstemännen svårigheter att på ett nöjaktigt sätt bestrida sin tjänst.

Enligt vad sålunda från handlingarna anförts, förete de föreliggande förslagen till omreglering av grunderna för beräkning av provisionen å landstingsmedlen en synnerligen brokig tavla, vilket i sin mån visar, att frågan är invecklad och svårlöst.

Det torde därför vara fullt förklarligt, att kommittén på den jämförelsevis korta tid, som stått till förfogande för avgivande av utlåtande angående provisoriska grunder för provisionens beräkning tillsvidare från och med innevarande år, icke kunnat intränga i frågan tillräckligt för ett säkert bedömande, efter vilka riktlinjer en definitiv lösning av frågan om provisionens omreglering bör ske, eller med andra ord, om man bör bibehålla den nuvarande grunden för beräkningen, nämligen influten uppbörd, eller utbyta densamma mot någon av de nya grunder, som under frågans behandling redan ifrågasatts, eller mot annan lämplig befunnen grund. I ärendets nuvarande läge torde det för övrigt icke vara möjligt att taga ställning till denna fråga. All den utredning, som de föreliggande yttrandena innehålla, avser nämligen sådana fall, där provisionen beräknats å influten uppbörd, och av enahanda beskaffenhet är den utredning, som kommittén, i anledning av sitt uppdrag beträffande ny definitiv lönereglering för befattningshavare vid länsstyrelserna och landsstaten, införskaffat från landskamrerare och häradsskrivare till utrönande, bland annat, av deras extra inkomster i tjänsten och, vad häradsskrivarna angår, deras utgifter för tjänstens skötande.

Utan möjlighet att bedöma, huru provisionen, beräknad efter viss ny grund, ställer sig dels i och för sig, dels ock i förhållande till vederbörandes utgifter för tjänstens skötande, lärer man icke kunna antaga en sådan ny beräkningsgrund. Vid avgivande av det infordrade förslaget till provisoriska grunder för provisionens beräkning är kommittén således bunden vid beräkningsgrunden influten uppbörd, även om kommittén skulle anse densamma icke vara den lämpligaste. Kommittén vill fördenskull, då den nu går att framlägga det förslag till provisoriska grunder, vartill kommitténs undersökningar och överläggningar i ämnet resulterat, hava förutskickat, att detta för-

slag icke må anses i någon mån bindande för den ståndpunkt i provisionsfrågan, som kommittén kan komma att intaga med avseende å frågans slutliga lösning.

Då kommittén alltså beträffande den nu närmast föreliggande uppgiften, enligt vad nyss anförts, är bunden vid det nuvarande provisionssystemet, kommer spörsmålet följaktligen att gälla, huruvida den nuvarande provisionen bör minskas och, vid jakande svar därå, i vilken omfattning så må kunna ske.

Vid besvarandet av frågan om lämpligheten av att minska provisionen anser sig kommittén böra något beröra spörsmålet, i vad mån provisionen kan anses stå i skäligt förhållande till det vederbörande tjänstemän påvilande arbete för landstingsmedlens debitering, uppbörd och redovisning.

Älvsborgs läns landsting har i detta avseende åberopat en utredning, enligt vilken arbetet med landstingsskattens debitering, uppbörd och redovisning, därest detsamma utfördes genom landstingets egna organ, icke skulle betinga större kostnad än omkring en tredjedel av den utgående provisionen, d. v. s. omkring 40,000 kronor; med stöd därav har föreslagits provisionens nedsättning från nuvarande 3 till 1 procent. Då ett stort antal landsting biträtt detta förslag, ligger det nära till hands att antaga, att även dessa godtagit nyssnämnda utredning. Otvivelaktigt måste ock provisionen anses oskäligt hög, därest den åberopade utredningen befunnes riktig. Detta kan dock icke anses vara händelsen.

Kommittén tillåter sig härutinnan erinra, hurusom enligt av länsstyrelsen i Umeå införskaffad utredning postverkets ersättning för skatteuppbörden å landsbygden, inklusive debetsedlar och skattepostanvisningar, år 1921 uppgick till 820,000 kronor, vilken ersättning ansetts täcka postverkets verkliga utgifter för uppbördens upphämtande. Nyssnämnda belopp, jämnt fördelat på 24 län, visar en kostnad för varje län av omkring 34,000 kronor, vilket belopp dock för ett län av Älvsborgs läns storlek måste anses vara ej så obetydligt för lågt. Detta är dock endast kostnaden för postverkets bestyr med uppbörden å landsbygden. Härtill komma kostnaderna för: debiteringen å landet och i stad, uppbörden i stad, upprättandet av restlängder, ersättning till utmätningsmännen för restindrivningen (indrivningsprovision lika som för kommunalutskylder) samt slutligen en betydligt utvidgad kamrerarexpedition. Den av Älvsborgs läns landsting åberopade utredningen måste därför betraktas såsom i hög grad missvisande.

Men även om den nuvarande provisionen, jämförd med kostnaderna för en av landstinget självt anordnad uppbörd av landstingsmedlen, icke skulle kunna anses såsom oskäligt hög, måste dock, åtminstone så länge bevillningskronorna samt utdebiteringen för landstingens behov hava ungefärligen samma storlek, som de haft under de senaste åren, någon minskning av provisionen ovedersägligen anses kunna ske. Detta har ock direkt eller indirekt medgivits av alla dem, som yttrat sig i frågan, frånsett föreningen Sveriges städers kronouppbördstjänstemän, som av ovan omförmälda skäl motsatt sig varje reduktion av provisionen.

Att provisionen för närvarande bör kunna nedsättas framgår ock av den utredning, som kommittén till ledning för sitt blivande förslag till definitiv löneregleringen för länsstyrelserna och landsstaten införskaffat. En sam-

manställning av de från häradsskrivarna inkomna uppgifterna, i den mån de i befintligt skick kunnat bearbetas, ådagalägger nämligen, att utom i rena undantagsfall, vilka synas bero av tillfälliga omständigheter, häradsskrivares extra inkomster i tjänsten, bland vilka provisionen å landstingsmedlen är den största, rätt avsevärt och sällan med mindre än ett par tusen kronor överstigit utgifterna för tjänstens skötande, varvid således häradsskrivarens förvaltningsbidrag jämte dyrtidstillägg därå blivit behållen inkomst.

I sammanhang med frågan om den nämnda provisionens minskning över huvud taget torde till behandling böra upptagas det i ett flertal yttranden framförda spörsmålet, huruvida nu gällande bestämmelse, att provision för debitering, uppbörd och redovisning av vägskatt skall utgå efter samma grunder, som gälla för provisionen å landstingsmedel, bör bibehållas och således en beskärning av sistnämnda provision verka motsvarande minskning i provisionen å vägskatten, eller om provisionen å vägskatten bör lämnas obeskuren. Då, enligt vad kommittén varit i tillfälle att utröna, jämväl provisionen å vägskatt under de senare åren ökats högst väsentligt samt för en reducering av denna provision lära kunna åberopas huvudsakligen samma skäl, som tala för en minskning av provisionen å landstingsskatt, tillåter sig kommittén föreslå, att de regler, som må varda fastställda för beräkning av provisionen å landstingsmedel, såsom hittills jämväl må gälla för beräkningen av provisionen å vägskatt.

Då fråga sedan blir, i vad mån provisionerna lämpligen böra minskas, torde först böra erinras om nu gällande grunder för provisionernas beräkning och fördelning mellan vederbörande. Provisionen utgår med tillsammans 3 procent av den varje år influtna uppbörden av landstingsmedel (vägskatt) samt fördelas sålunda: 1.5 procent utgår för debiteringen, vilken andel tillfaller å landet häradsskrivare och i stad vederbörande kronouppbördstjänsteman; 1 procent utgör ersättning för uppbörden, vilken andel, vad angår landsbygdens uppbörd, efter kronofogdetjänsternas indragning tillfaller statsverket, men i stad vederbörande kronouppbördstjänsteman; återstående 0.5 procent delas i två lika lotter, av vilka landskamreraren erhåller den ena och den andra uppbäres i län, där lanträntmästare ännu kvarstår, av denne men eljest av statsverket.

Beträffande först de delar av provisionen, vilka ingå till statsverket, hava vissa landsting och länsstyrelser likasom Svenska landstingsförbundet föreslagit, att landstingen måtte befrias från erläggandet av desamma.

Landstingsförbundet anser det oriktigt, att statsverket genom att tillföra sig ifrågavarande provisionsandelar på sätt och vis beskattar landstingen samt anför vidare: 'Med ett dylikt system blir, såsom framhållits av vissa landsting, följden den, att för varje ny börda staten pålägger landstingen, densamma skaffar sig en direkt inkomstökning genom den provision den tager för uppbörden av den med den nya bördan följande utgiften. Tvärtom borde statsverket med hänsyn till den börda, som genom riksdagsbeslut snart sagt årligen pålägges landstingen, låta sig angeläget vara att utan ersättning förrätta denna uppbörd, i synnerhet då det kan låta sig göra utan att statsverket därför åsamkas någon ökad utgift'.

Länsstyrelsen i Hallands län, som anser icke obilligt, att statsverket av-

står från sina provisionsandelar, förmenar, att kostnaderna för det till följd av kronofogde- och lanträntmästartjänsternas indragning ökade arbetet för andra statsinstitutioner — landskontoret, postverket med flera — för vilket arbete statsverkets provisionsandelar utgöra gottgörelse, icke stå i direkt relation till landstingsskattens växlande belopp. Enligt länsstyrelsens mening torde för övrigt de avsedda statsinstitutionernas kostnader för det speciellt av landstingsskatten föranledda ökade arbetet icke vara särdeles betydande och i varje fall nästan omöjliga att skilja från kostnaderna för själva kronoskatten. Det vore antagligt, att, därest bestyret med landstingsskatten bortfölle, någon nämnvärd minskning i statens ifrågavarande kostnader icke skulle uppstå, och det syntes därför icke obilligt, att staten eftergåve hela sin andel av provisionen och detta såväl vad landsbygden som städerna vidkomme.

Å andra sidan hava länsstyrelserna i allmänhet utgått från, att statsverket icke bör avstå från sina andelar av provisionen. Särskilt har länsstyrelsen i Malmöhus län bemött åsikten om det principiellt oriktiga i, att landstinget åsamkas utgifter till statsverket eller statens tjänare för erhållande av sin uppbörd, och anför härutinnan följande: 'Med nu gällande uppdelning på staten och kommunerna av allmänna angelägenheters ombesörjande samt därav föranledd uppdelning av skattemedel i statsmedel och kommuners medel lärer, enligt Eders Kungl. Maj:ts befallningshavandes underdåniga förmenande, icke med fog kunna påstås annat än att landsting och kommuner sluppit jämförelsebilligt — för att nu icke säga alltför billigt — undan beträffande kostnaderna för erhållandet av sina skattemedel. Man bör ju komma ihåg, att kostnaderna för taxeringsväsendet för närvarande drabbar statsverket ensamt, fastän den alldeles icke minst besvärliga delen av detta arbete vållas av taxeringen till kommunala utskylder. Vid en i sammanhang med den kommunala skattefrågans slutliga lösande antagligen påräknelig reglering av dessa förhållanden torde sannolikt komma att visa sig, att landstingens kostnader för erhållandet av sina skattemedel icke böra bliva mindre än för närvarande utan snarare tvärtom. Även om således landstingets kostnader för 'debitering och uppbörd' på grund av tillfälliga konjunkturer stigit till belopp, som under nyssnämnda rubricering kunna synas för höga, finnes enligt Eders Kungl. Maj:ts befallningshavandes underdåniga mening ingen anledning antaga, att landstingens kostnader i det hela för erhållande av på dem belöpande skattemedel äro för höga'.

I samma riktning uttala sig länsstyrelsen i Stockholms län jämte flera andra länsstyrelser, varvid erinras om, att det arbete statens och städernas organ utföra för upphämtande av landstingens inkomster avser icke blott landstingsskatten utan även sjukvårdsavgiften och bidragen till skjutsentreprenaderna. En länsstyrelse framhåller dessutom, att den nuvarande bevillningen visserligen upptages såsom statsskatt men sedermera utdelas till landstingen efter folkmängden. För provisionsandelarnas bibehållande åt statsverket åberopas ock av en del länsstyrelser, att vid landsstatens omorganisation genom lanträntmästar- och kronofogdetjänsternas indragning provisionerna beräknats för täckande av statsverkets, i anledning av omorganisationen ökade utgifter för andra statsorgan.

Även om vissa skäl må kunna tala för att landstingen befrias från ut-

görande av de till statsverket indragna provisionerna, kan kommittén dock ej anse riktigt, att statsverket avstår från all ersättning för det bestyr med landstingsmedlens uppbörd och redovisning, som utföres av de organ, på vilka lanträntmästarnas och kronofogdarnas göromål i denna del överflyttas, detta i all synnerhet som provisionerna tagits i beräkning till täckande av utgifter i följd av landsstatens omorganisation och dessa utgifter stigit i kanske ännu högre grad än provisionerna.

I detta avseende får kommittén erinra, hurusom i samband med lanträntmästartjänsternas indragning en viss ökning skett av landskontorens arbetskrafter och att utgifterna för extra biträden hos länsstyrelserna, till vilka utgifters täckande de indragna provisionerna till lanträntmästarna äro anslagna, oavsett provisionernas stegring år från år vuxit. Statsverkets utgifter för uppbördens för landsbygden upphämtande genom postverket, vilka vid fögderiförvaltningens omorganisation beräknades till 180,000 kronor, hava enligt vunnen utredning år 1921 uppgått till 820,000 kronor. Till denna kostnad komma utgifter å landskontoren för uppbörden, enligt erhållna upplysningar utgörande 63,400 kronor för år 1920. De kronofogdarna förut tillkommande, till statsverket indragna provisionerna beräknades vid genomförandet av fögderiförvaltningens omorganisation uppgå till ej obetydligt högre summa än det belopp, 134,000 kronor, som för år 1912 uträknats. De hava sedermera stigit så, att de år 1921 (å 1920 års uppbörd) uppgingo till i avrundat tal 710,800 kronor; i båda fallen ingå dock däri även provisionen å vägskatt, försäkringsavgifter och undantagsvis även andra medel.

Vid ett avstående av statsverkets hittillsvarande andelar av provisionen bleve det således nödvändigt att täcka ovan nämnda statsutgifter med direkta anslag. I varje fall vill det synas, att ett *avstående* av statsverkets andelar av provisionen icke bör äga rum vid en provisorisk reglering av grunderna för provisionens beräkning.

Av huvudsakligen samma skäl, som nyss anförts, kan kommittén icke heller tillstyrka, att vid en provisorisk reglering av provisionen statsverkets nuvarande andelar av densamma *nedsättas*.

I anslutning till sitt förslag, att de till statsverket indragna provisionsandelarna må bibehållas att utgå efter hittillsvarande grunder, hemställer kommittén ock, att de andelar, som utgå till ännu i tjänst kvarstående lanträntmästare och först i mån av deras avgång indragas till statsverket, jämväl må beräknas efter oförändrade grunder.

Övriga provisionsandelar, nämligen de som tillfalla häradsskrivare för debiteringen m. m., kronouppbördstjänsteman i stad för debitering och uppbörd m. m. samt landskamrerare, synas däremot böra något reduceras. Vid avvägandet av den minskning, som skäligen må kunna ske, anser kommittén huvudsakligen följande omständigheter böra tagas i betraktande.

Å ena sidan hava provisionerna bland annat genom ökning av landstingens utdebiteringar vuxit så, att häradsskrivarnas och kronouppbördstjänstemännens i stad extra inkomster i tjänsten i allmänhet rätt avsevärt överstiga utgifterna för tjänstens skötande, varjämte provisionernas stegring medfört, att vederbörande tjänstemän i fråga om inkomst av arbetsanställning kommit i ett högre plan än andra tjänstemän i jämförlig ställning. Med

hänsyn till landstingens vidgade uppgifter torde icke landstingens utdebiteringar under den närmaste tiden kunna förväntas sjunka så mycket, att detta i någon nämnvärd grad inverkar på provisionernas storlek. Även om provisionerna skulle på grund av minskad debitering eller den allmänna depressionen sjunka något, torde vederbörandes utgifter för tjänstens skötande, vilka redan äro minskade, falla i ännu högre grad. Och vidare komma provisionerna å försäkringsavgifter och »övriga medel» att utgå efter oförändrade grunder.

Å andra sidan måste vid provisionernas beskärning varsamhet iakttagas, dels emedan beskärningen är avsedd att drabba provisionen icke blott å landstingsmedel utan även å vägskatt och hänsyn måste tagas till verkningarna av den samfällda minskningen, dels enär det dock kan antagas, att uppbörden av och därmed provisionen å landstingsmedel och vägskatt kommer att inom den närmaste tiden sjunka såväl på grund av nedgång i antal bevillningskronor och skatteobjekt som till följd av restantiernas, av den allmänna depressionen vållade ökning, dels ock därför att en minskning av debiteringen eller skatteobjekten även verkar nedgång i vederbörandes debetsedellösen.

I fråga om sättet för provisionens minskning delar kommittén den, enligt vad ovan erinrats, i ärendet allmännast uttalade meningen, att denna bör ske genom att provisionen utgår efter glidande skala, så att procentsatsen för den i vissa grupper uppdelade uppbörden blir högst för första gruppen samt lägre och lägre för varje följande grupp, och har kommittén ansett riktigast, att vederbörande tjänstemäns provisionsandelar stå i ungefärligen samma förhållande till varandra som hittills.

För den del av kronouppbördstjänstemännens i stad provision, som skall utgöra ersättning för själva uppbörden, har kommittén dock icke ansett sig böra föreslå procentsats efter fallande skala. Visserligen lär i allmänhet uppbördstjänstemännens besvär med uppbörd och redovisning icke vara större för ett högre än för ett lägre uppbördsbelopp, men å andra sidan torde, särskilt under det rådande tryckta läget för industrien, den högre uppbörden komma att bero på mängden av skattskyldiga, och av antalet skattskyldiga är uppbördstjänstemännens arbete med restlängders upprättande, åtgärder för restindrivning samt avkortning, avskrivning och redovisning i hög grad beroende. Härtill kommer, att enligt den av föreningen Sveriges städers kronouppbördstjänstemän framlagda utredningen ifrågavarande tjänstemäns inkomster av tjänsten till större delen bestå av provisionen å landstingsmedel och att därför en mindre varsam beskärning av denna inkomst, innan städerna höjt dessa tjänstemäns ordinarie avlöning, skulle bliva mycket kännbar för dem och bringa dem, ehuru både debiteringsförrättare och uppbördsmän, i avsevärt sämre avlöningsförhållanden än häradsskrivarna. Under sådana förhållanden har kommittén, som ansett, att provisionen för *debiteringen* bör för ifrågavarande tjänstemän utgå efter samma grunder som för häradsskrivarna, icke funnit tillrådligt, att provisionen för *uppbörd* i stad bestämmes att utgå efter glidande skala eller i övrigt beskäres, utan föreslår, att den bibehålles vid en procent.

Den uppbörd, å vilken vederbörandes provision efter glidande skala

skall beräknas, bör enligt kommitténs mening vara för häradsskrivare och kronouppbördstjänsteman i stad uppbörden i *fögderier eller staden* samt för landskamrerare *länets hela uppbörd av landstingsmedel.*

Efter undersökningar, i vad mån den av länsstyrelserna i Stockholms med flera andra län ifrågasatta glidande skalan samt även av kommittén försöksvis uppgjorda sådana skalor skulle verka nedsättning i provisionen, har kommittén funnit sig böra föreslå följande skalor, nämligen:

för häradsskrivare och kronouppbördstjänsteman i stad för debiteringen:

$1._2$ procent å uppbörd till och med 100,000 kronor, $0._9$ procent å den del av uppbörden, som överstiger 100,000 men ej 300,000 kronor, och $0._6$ procent å den del av uppbörden, som överstiger 300,000 kronor, samt

för landskamrerare:

$0._{20}$ procent å uppbörd till och med 1,000,000 kronor, $0._{15}$ procent å den del av uppbörden, som överstiger 1,000,000 men ej 3,000,000 kronor, och $0._{10}$ procent å den del av uppbörden, som överstiger 3,000,000 kronor.

Då kommittén föreslår denna skala för häradsskrivares provision, har kommittén förutsatt, att för närvarande någon reduktion ej vidtages i häradsskrivares ersättning för upprättande av röstlängder för val till riksdagens andra kammare och av kommunal röstlängd.

Av landsstatstjänstemännen kvarstå vissa landskamrerare och häradsskrivare å sådan äldre stat, att de ansetts tillförsäkrade rätt till provisioner enligt de vid nämnda äldre stats fastställande gällande grunder. Vid sådant förhållande torde vid nu förevarande provisoriska reglering förenämnda tjänstemän böra bibehållas vid sin ställning uti ifrågavarande avseende.

Vad kommittén sålunda föreslagit i avseende å *provisoriska grunder* för beräkning tillsvidare från och med år 1922 av provision å uppbörd av landstingsskatten innebär i sammanfattning:

att de till statsverket indragna provisionsandelarna likasom de i tjänst kvarstående lanträntmästarnas provisionsandelar fortfarande skola utgå efter oförändrade grunder,

att kronouppbördstjänstemännens i stad andel för själva *uppbörden* såsom hittills skall utgå med en procent å uppbörden för staden,

att provisionen för *debitering* såväl å landsbygden till häradsskrivare som i stad till kronouppbördstjänstemän skall utgå efter $1._2$ procent å uppbörd till och med 100,000 kronor, $0._9$ procent å den del av uppbörden, som överstiger 100,000 men ej 300,000 kronor, och $0._6$ procent å den del av uppbörden, som överstiger 300,000 kronor, samt

att landskamrerares provisionsandel skall utgå efter $0._{20}$ procent å uppbörd till och med 1,000,000 kronor, $0._{15}$ procent å den del av uppbörden, som överstiger 1,000,000 men ej 3,000,000 kronor, och $0._{10}$ procent å den del av uppbörden, som överstiger 3,000,000 kronor;

dock att i de fall, där å äldre stat kvarstående landskamrerare eller häradsskrivare anses icke vara skyldig att underkasta sig minskning av provisionen genom ändring i beräkningsgrunden,[1] provision till sådan tjänsteman skall av landstingsuppbörden utgå efter hittills gällande grunder.

Därjämte föreslår kommittén, att *provisionen å uppbörden av vägskatt*

[1] Gäller 3 landskamrerare och 2 häradsskrivare.

må bestämmas att utgå efter samma grunder, som varda bestämda för provisionen å uppbörden av landstingsskatt.

Vid tillämpningen under år 1922 av bestämmelserna i ämnet torde böra iakttagas, att provision dock utgår efter nu gällande grunder för uppbörden av rester från tidigare år. Efter 1922 års utgång torde däremot jämväl å rester från föregående år böra tillämpas blivande nya bestämmelser.»

Statskontoret anför i huvudsak följande: Statskontoret.

»Statskontoret, som lika med kommittén anser, att en nedsättning av den till vissa tjänstemän utgående provisionen å landstingsskatt och vägskatt skäligen bör kunna äga rum, har icke funnit anledning till erinran mot det föreliggande förslaget, som ju för övrigt endast avser ett provisorium och som enligt vad av kommittén uttryckligen framhållits icke får vara i någon mån bindande vid den slutliga lösningen av frågan. Beträffande den till statsverket ingående provisionen har någon minskning av densamma av kommittén icke föreslagits, men då yrkanden härom från ett flertal i ärendet hörda myndigheter och korporationer framförts, anser sig statskontoret böra som sin mening uttala, att statsverket icke bör avstå från att av landstingen kräva skäligt bidrag för sina utgifter för skatteuppbörden. Om detta bidrag, vilket principiellt synes vara det riktiga, skulle beräknas efter förhållandet mellan de kronan och landstingen tillkommande skattebeloppen, skulle säkerligen än större bidrag än den till statsverket nu ingående provisionen kunna från landstingen påfordras.»

I likhet med 1921 års riksdag anser jag, att provisionerna på uppbörden av landstings- och vägskatt på sina håll stigit till belopp, som måste anses allt för höga i förhållande till det arbete och ansvar, som är förenat med detta åliggande, samt de avlöningar, som i allmänhet utgå till statens tjänstemän. En beskärning av provisionerna finner jag därför omedelbart böra vidtagas. *Departementschefen.*

Liksom åtskilliga av de hörda myndigheterna är jag visserligen ej övertygad om att landstingen skulle för mindre kostnad än tre procent på influtna medel annorledes kunna erhålla ett lika effektivt debiterings- och uppbördsförfarande som det nuvarande. Väghållningsdistrikten torde endast undantagsvis begagna den dem tillerkända rätt att på annat sätt ordna debitering och uppbörd, vilket i sin mån synes bevisa, att den nuvarande ordningen anses för dem vara den förmånligaste. Emellertid synas övervägande skäl tala för en reducering av provisionerna.

Vid bestämmande av omfattningen av den åsyftade beskärningen synes man icke kunna undgå att taga hänsyn till två omständigheter.

Frågan om en definitiv löneregleringför landsstatens tjänstemän är för närvarande föremål för utredning hos 1902 års löneregleringsdistrikten

kommitté. Det synes ej lämpligt att föregripa denna utredning och genom mera genomgripande åtgärder binda den på ett sätt, som kan försvåra den lösning, som för framtiden må anses lämpligast.

Städernas kronouppbördstjänstemän erhålla icke sin avlöning av staten utan av vederbörande städer. Dessa torde vid sina löneavtal hava förutsatt, att en avsevärd del av den ersättning, som skulle tillkomma ifrågavarande tjänstemän, skulle erhållas i form av provision å landstingsuppbörden. Det lärer därför av hänsyn till städernas uppbördsmän icke vara lämpligt att nu, innan frågan om dessas ställning blivit slutligt ordnad, allt för starkt reducera de sportelinkomster, varpå uppbördsmännen ansett sig kunna räkna.

Liksom löneregleringskommittén är jag av den uppfattningen, att en provisorisk lösning måste sökas, varigenom vinnes, att de mest påfallande olägenheterna med de nuvarande bestämmelserna avhjälpas. Att därvid gå längre än löneregleringskommittén efter ingående undersökningar ansett lämpligt finner jag för min del icke vara tillrådligt. Jag anser mig böra förorda den av kommittén föreslagna glidande skalan men betonar samtidigt, att jag icke anser denna lösning i något avseende bindande för framtiden.

I en detalj har jag ansett löneregleringskommitténs förslag böra förtydligas. Det torde nämligen, om det också ej är omöjligt, möta betydande svårigheter att beräkna provisionerna i förhållande till uppbörden av de medel, som avse ett visst år, exempelvis 1922 års landstingsmedel, av vilka ju rester torde inflyta även de närmast följande åren. Ett i genomsnitt lika resultat torde vinnas, därest provisionen beräknas å de medel av vartdera slaget, som inflyta och hos länsstyrelsen bokföras under varje kalenderår. Denna beräkning synes skäligen böra taga sin början den 1 juli 1922. Rester å äldre års uppbörder, som inflyta efter denna tid — i regel givetvis mindre väsentliga poster — få då inräknas i de belopp, å vilka den glidande skalan blir tillämplig.

Vad själva utformningen av berörda bestämmelser angår, finner jag det lämpligt, att denna sker i form av en provisorisk ändring i landstingsförordningens föreskrifter. På grund av den förut omförmälda hänvisningen i väglagen till landstingsförordningens bestämmelser om uppbörd m. m. kommer en sådan ändring att automatiskt gälla även i avseende å vägskatten. Därest det förslag till lag om allmänna vägar på landet, som i proposition förelagts riksdagen, vinner riksdagens bifall, torde de ifrågasatta bestämmelserna utan vidare komma att gälla den efter denna lags ikraftträdande till landstinget inflytande vägskatten, så-

vida frågan om provisionerna ej redan dessförinnan erhållit sin definitiva lösning.

Föredragande departementschefen uppläser härefter ett förslag till förordning med särskilda föreskrifter angående ersättning för debitering och uppbörd av landstingsskatt m. m. och hemställer, att Kungl. Maj:t måtte i proposition föreslå riksdagen att antaga nämnda förslag.

Denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan behagar Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten bifalla och förordnar, att proposition av den lydelse, bilaga vid detta protokoll utvisar, skall avlåtas till riksdagen.

Ur protokollet:

Conr. Falkenberg.

Av Svenska landstingsförbundet meddelade uppgifter angående influtna lands- och uppbördsprovision

	Län	År 1880		År 1890		År 1905	
		Landstings-medel kr.	Provision kr.	Landstings-medel kr.	Provision kr.	Landstings-medel kr.	Provision kr.
1	Stockholms län.....	8,542	256	9,725	292	123,243	3,697
2	Uppsala »	—	—	24,185	726	127,956	3,839
3	Södermanlands »	—	—	—	—	72,390	2,172
4	Östergötlands »	12,785	384	42,985	1,290	148,523	4,456
5	Jönköpings »	18,594	558	22,423	673	153,845	4,615
6	Kronobergs »	26,592	798	8,255	248	55,762	1,673
7	Kalmar »	17,701	531	37,928	1,138	104,633	3,139
8	Gottlands »	2,247	67	7,616	228	65,002	1,950
9	Blekinge »	—	—	28,524	856	138,265	4,148
10	Kristianstads »	11,797	354	25,426	763	128,656	3,860
11	Malmöhus »	44,241	1 327	54,057	1,622	458,565	13,757
12	Hallands »	23,415	702	3	—	17,319	519
13	Göteborgs och Bohus län	16,516	496	50,145	1,504	193,319	5,799
14	Älvsborgs län.....	15,234	457	9,281	278	115,880	3,476
15	Skaraborgs »	—	—	20,165	605	73,130	2,194
16	Värmlands »	32,577	977	6,903	207	90,041	2,701
17	Örebro »	—	—	—	—	48,130	1,444
18	Västmanlands »	8,804	264	10,985	329	129,535	3,886
19	Kopparbergs »	23,026	691	35,962	1,079	147,694	4,431
20	Gävleborgs »	7,927	238	3,042	91	78,529	2,356
21	Västernorrlands »	[1])30,000	900	82,312	2,469	221,022	6,631
22	Jämtlands »	41,475	1,244	77,531	2,326	129,350	3,880
23	Västerbottens »	11,040	331	46,319	1,389	150,399	4,512
24	Norrbottens »	21,525	646	55,317	1,659	132,354	3,971
25	Summa	374,038	11,221	659,089	19,772	3,103,542	93,106

[1]) Beräknad siffra.

Bilaga.

tingsmedel samt beräknad eller (för år 1920) faktiskt utbetald debiterings- under olika år.

År 1911		År 1914		År 1917		År 1920		
Landstings-medel kr.	Provision kr.	Landstings-medel kr.	Provision kr.	Landstings-medel kr.	Provision kr.	Landstings-medel kr.	Provision kr.	
458,100	13,743	523,530	15,706	1,030,661	30,920	4,345,657	130,370	1
145,986	4,380	212,214	6,366	445,127	13,354	1,622,677	48,680	2
214,105	6,423	573,699	17,211	1,171,701	35,151	2,992,169	89,765	3
360,619	10,819	498,613	14,958	1,130,485	33,914	3,216,566	94,314	4
149,255	4,478	269,622	8,089	968,771	29,063	2,006,595	60,198	5
99,862	2,996	164,154	4,924	533,925	16,018	1,286,823	38,605	6
244,468	7,334	373,690	11,211	894,740	26,842	2,234,466	67,034	7
89,559	2,687	107,035	3,211	196,027	5,881	538,588	16,158	8
211,368	6,341	272,907	8,187	604,383	18,131	1,457,886	43,736	9
181,019	5,431	473,290	14,199	1,104,528	33,136	2,452,670	73,580	10
570,821	17,125	1,173,354	35,201	2,660,094	79,803	6,341,455	180,803	11
177,004	5,310	301,657	9,050	857,069	25,712	1,881,411	56,442	12
276,084	8,282	348,576	10,457	1,100,427	33,013	2,828,326	84,850	13
419,588	12,588	631,570	18,947	1,769,567	53,087	4,549,265	136,478	14
175,675	5,270	246,346	7,390	1,214,893	36,447	2,732,419	92,345	15
162,264	4,868	[1])428,094	12,843	1,386,291	41,589	3,733,299	111,999	16
145,448	4,363	[1])470,223	14,107	1,266,315	37,989	2,444,737	73,342	17
271,350	8,140	[1])345,500	10,365	886,075	26,582	2,729,344	80,768	18
353,984	10,619	[1])468,596	14,058	1,628,389	48,852	4,051,634	121,503	19
104,613	3,138	422,789	12,684	1,290,866	38,726	3,071,561	92,147	20
427,511	12,825	616,027	18,481	1,526,985	45,809	4,209,193	126,276	21
92,403	2,772	178,582	5,357	459,294	13,779	1,460,326	43,810	22
240,928	7,228	331,470	9,944	858,052	25,741	2,578,196	77,346	23
182,099	5,463	467,529	14,026	710,234	21,307	2,492,952	73,541	24
5,754,113	172,623	9,899,067	296,972	25,694,899	770,846	67,258,205	2,014,090	25